

LARS KEPLER

HYPNOTISØREN

KRIMINALROMAN

*På dansk ved
Jesper Klint Kistorp*

Gyldendal

SOM ILD, PRÆCIS SOM ILD. Det var de første ord den hypnotiserede dreng udtalte. Selvom han havde livstruende skader – hundredvis af stiksår i ansigtet, på benene, brystet, i ryggen, under fødderne, i nakken og baghovedet – havde man bragt ham i dyb hypnose i håb om gennem hans øjne at få at se hvad der var sket.

– Jeg prøver at blinke, mumlede han. – Jeg går ind i køkkenet, men der er noget der ikke passer, det knaser mellem stolene, og en helt rød ild spreder sig hen over gulvet.

Politiassistenten som fandt ham mellem de andre lig i rækkehuset, troede at han var død. Drengen havde mistet store mængder blod, var gået i cirkulatorisk chok og havde ikke genvundet bevidstheden før syv timer senere.

Han var det eneste overlevende vidne, og kriminalkommissær Joonna Linna mente det var muligt at han kunne give et godt signalement. Gerningsmanden havde haft til hensigt at dræbe alle, og det var derfor sandsynligt at han ikke havde set nogen grund til at skjule sit ansigt under forløbet.

Men hvis de øvrige omstændigheder ikke havde været så exceptionelle, ville man aldrig være kommet på den idé at henvende sig til en hypnotisør.

I græsk mytologi er guden Hypnos en bevinget dreng som bærer valmuekapsler i hånden. Hans navn betyder søvn. Han er tvillingebror til døden og søn af natten og mørket.

Termen hypnose anvendes første gang i sin moderne betydning i 1843 af den skotske kirurg James Braid. Med denne term beskrev han en søvnlignende tilstand karakteriseret ved både skarp opmærksomhed og stor modtagelighed.

I dag er det videnskabeligt fastslået at næsten alle mennesker kan hypnotiseres, men meningerne er fortsat delte om hypnosens anvendelighed, pålidelighed og farlighed. Ambivalensen skyldes formodentlig at hypnose er blevet misbrugt af bedragere, scenekunstnere og efterretningstjenester verden over.

Rent teknisk er det let at bringe et menneske i en hypnotisk bevidsthedstilstand; det svære består i at kontrollere forløbet, ledsage patienten, analysere og håndtere resultaterne. Kun gennem stor erfaring og anlæg for disciplinen er det muligt virkelig at beherske dyb hypnose. På verdensplan findes der ikke mere end en håndfuld fuldlødige eksperter i hypnose med lægekompetence.

Natten til den ottende december

ERIK MARIA BARK rives brat ud af sin drøm da telefonen ringer. Inden han vågner helt, hører han sig selv sige med et smil:

– Balloner og serpentiner.

Hjertet hamrer af den bratte opvågning. Erik ved ikke hvad han mente med sine ord, har ingen anelse om hvad drømmen handlede om.

For ikke at vække Simone lister han ud af soveværelset og lukker døren inden han svarer.

– Ja, det er Erik Maria Bark.

En kriminalkommissær ved navn Joon Linna spørger om han er tilstrækkelig vågen til at tage imod vigtig information. Tankerne falder fortsat ned i det mørke tomrum efter drømmen mens han lytter til kommissæren.

– Jeg har hørt at du er dygtig til akut traumebehandling, siger Joon Linna.

– Ja, svarer Erik kort.

Han tager en smertestillende pille mens han lytter til redegørelsen. Kommissæren forklarer at han har brug for at afhøre et vidne. En femtenårig dreng har været vidne til et dobbeltdrab. Problemet er at drengen er alvorligt såret. Hans tilstand er ustabil, han er gået i cirkulatorisk chok og er bevidstløs. Han blev flyttet i løbet af natten fra neurologisk afdeling i Huddinge til neurokirurgisk afdeling på Karolinska Universitetssygehus i Solna.

– Hvem er ansvarshavende læge? spørger Erik.

– Daniella Richards.

– Hun er meget kompetent, og jeg er sikker på at hun kan klare

...

– Det var hende der sagde at jeg skulle ringe, afbryder kommis-

særen. – Hun har brug for din hjælp, og jeg er bange for at det hæster.

Erik går tilbage til soveværelset for at hente sit tøj. En stribe lys fra en gadelygte falder ind mellem rullegardinerne. Simone ligger på ryggen og kigger på ham med et underligt, tomt blik.

– Det var ikke min mening at vække dig, siger han dæmpet.

– Hvem var det? spørger hun.

– En betjent ... en politikommissær, jeg hørte ikke hvad han hed.

– Hvad handler det om?

– Jeg er nødt til at køre op på Karolinska. De har brug for hjælp med en dreng.

– Hvad er klokken egentlig?

Hun kigger på vækkeuret og lukker øjnene. Han ser at hendes fregnede skuldre er blevet sribede af lagnets folder.

– Sov nu, Sixan, hvisker han.

Erik tager sit tøj med ud i entréen, tænder loftslampen og klæder sig hurtigt på. En blank stålklinge glimter bag ham. Erik vender sig om og ser at hans søn har hængt sine skøjter på håndtaget til entrédøren for ikke at glemme dem. Selvom Erik har travlt, går han hen til garderobeskabet, trækker den store kuffert ud og finder skøjtebeskytterne frem. Han sætter dem på de skarpe klinger, lægger skøjterne på gulvtæppet i entréen og forlader lejligheden.

Klokken er tre om natten tirsdag den ottende december da Erik Maria Bark sætter sig ind i bilen. Sne falder langsomt fra den sorte himmel. Det er fuldstændig vindstille, og de tunge snefnug lægger sig søvnigt på den tomme gade. Han drejer tændingsnøglen, og musikken kommer rullende som bløde bølger: Miles Davis' *Kind of Blue*.

Han kører den korte strækning gennem den sovende by, ud fra Luntmakargatan, hen ad Sveavägen til Norrtull. Brunnsviken anes som en stor, mørk åbning bag snefaldet. Med lav hastighed triller han ind på sygehusområdet mellem Astrid Lindgrens underbemandede sygehus og fødeafdelingen, forbi radiumstationen og psykiatrisk afdeling, parkerer på sin sædvanlige plads uden for neurokirurgisk afdeling og forlader bilen. Lyset fra lygtepælene genspejles i vinduerne på det høje kompleks. På gæsteparkeringen står der kun enkelte biler. Nogle

fugle rører på sig med knitrende vinger i halvmørket omkring træerne. Erik noterer sig at bruset fra motorvejen ikke kan høres på denne tid af døgnnet.

Han stikker adgangskortet ind, taster den sekscifrede kode og går ind i foyeren, tager elevatoren op til femte etage og går hen ad gangen. Neonrørene i loftet skinner i det blå linoleumsgulv som isen i en grøft. Først nu mærker han trætheden efter den pludselige adrenalinuudladning. Søvnens havde været så god, den efterlod stadig en lykkelig smag. Han passerer en operationsstue, fortsætter forbi dørene ind til det enorme trykkammer, hilser på en sygeplejerske og gennemtænker endnu en gang det som kriminalkommisæreren fortalte ham i telefonen: En ung mand bløder, er stukket over hele kroppen, sveder, vil ikke ligge ned, er rastløs og meget tørstig. Man gør et forsøg på at tale med ham, men tilstanden forværres hurtigt. Han mister bevidstheden samtidig med at hjertet løber løbsk, og den ansvarshavende læge Daniella Richards træffer den rigtige beslutning ikke at lade kriminalpolitiet komme ind til patienten.

To uniformerede politimænd står uden for døren til afdeling N18. Erik synes at der breder sig en uro i deres ansigter da han nærmer sig. Måske er de bare trætte, tænker han da han står foran dem og identificerer sig. De ser hurtigt på legitimationen og trykker derefter på knappen så døren summende svinger op.

Erik går ind, trykker Daniella Richards i hånden og noterer sig de spændte træk omkring hendes mund, den dæmpede stress i hendes bevægelser.

– Tag lidt kaffe, siger hun.

– Kan vi nå det? spørger Erik.

– Jeg har blødningen i leveren under kontrol, svarer hun.

En mand i femogfyrreårsalderen, klædt i jeans og sort jakke, står og banker på kaffeautomaten. Han har meget pjuget lyst hår, og læberne er alvorlige, sammenpressede. Erik tænker at det måske er Daniellas mand, Magnus. Han har aldrig truffet ham, kun set fotografiet på hendes kontor.

– Er det din mand? spørger Erik og slår ud med hånden.

Hun ser både fornøjet og forbløffet ud.

– Nej, ler hun.

– Er du sikker? Jeg kan spørge ham, driller Erik og begynder at gå hen imod manden.

Daniellas mobiltelefon ringer, og hun åbner den leende.

– Erik, lad være, siger hun inden hun lægger telefonen mod øret og svarer. – Ja, Daniella.

Hun lytter, men hører ingenting.

– Hallo?

Hun venter nogle sekunder, afslutter så ironisk med den hawaii-anske hilsen „aloha“ inden hun klapper telefonen i og følger efter Erik.

Han er gået hen til den lyshårede mand. Kaffeautomaten brummer og sprutter.

– Drik lidt kaffe, siger manden og prøver at placere kruset i Eriks hånd.

– Nej tak.

Manden smager på kaffen og smiler med små smilehuller i kinderne.

– God, siger han og forsøger at give Erik kruset igen.

– Jeg skal ikke have.

Manden drikker lidt mere mens han kigger på Erik.

– Må jeg låne din telefon? spørger han pludselig. – Er det okay? Jeg glemte min i bilen.

– Og nu vil du låne min telefon? spørger Erik stramt.

Den lyshårede mand nikker og ser på ham med lyse øjne, grå som poleret granit.

– Du kan låne min igen, siger Daniella.

– Tak.

– Det var så lidt.

Den lyshårede mand tager imod telefonen, kigger på den og møder så hendes blik.

– Jeg lover at du får den tilbage igen, siger han.

– Det er jo alligevel kun dig der bruger den, driller hun.

Han ler og går lidt væk.

– Det må være din mand, siger Erik.

Hun ryster leende på hovedet og ser meget træt ud. Hun har gnedet sig i øjnene og fået sølvgrå eyeliner på kinden.

- Skal jeg se på patienten? spørger Erik.
- Gerne, nikker hun.
- Når jeg nu alligevel er her, skynder han sig at sige.
- Erik, jeg vil meget gerne høre din mening, jeg føler mig usikker på det her.

Hun åbner den tunge, lydløse dør, og han følger hende ind i det varme rum der ligger i tilslutning til operationsstuen. En tynd dreng ligger i sengen. To sygeplejersker er ved at forbinde hans sår. Det drejer sig om hundredvis af snit og stiksår overalt på kroppen. Under fødderne, på brystet og maven, i nakken, midt på issen, i ansigtet, på hænderne.

Pulsen er svag, men meget hurtig. Læberne er grå som aluminium, han sveder, og øjnene er knebet hårdt sammen. Næsen ser ud til at være brækket. En blødning breder sig som en mørk sky under huden, fra halsen ned over brystet.

Erik lægger mærke til at den unge mands ansigt, trods skaderne, er smukt.

Daniella redegør med dæmpet stemme for udviklingen, hvordan den unge mands værdier har svinget, da en banken pludselig får hende til at tie. Det er den lyshårede mand igen. Han vinker til dem gennem glasruden i døren.

Erik og Daniella kigger på hinanden og forlader stuen. Den lyshårede mand står igen ved den prustende kaffeautomat.

– En stor cappuccino, siger han til Erik. – Det kan du have brug for inden du møder politimanden som fandt drengen.

Først nu går det op for Erik at den lyshårede mand er kriminalkommissæren som vækkede ham for mindre end en time siden. Hans finske accent havde ikke været så påfaldende i telefonen, eller også havde Erik bare været for træt til at registrere den.

– Hvorfor skulle jeg have lyst til at møde politimanden som fandt drengen? spørger Erik.

– For at forstå hvorfor jeg er nødt til at afhøre ...

Joona tier da Daniellas telefon ringer. Han tager den op af sin jak-

kelomme, ignorerer hendes fremstrakte hånd og ser hurtigt på displayet.

– Det er til mig, siger Joona og svarer. – Ja ... Nej, jeg vil have ham her. Okay, men det vil jeg skide på.

Kommissæren smiler mens han lytter til kollegaens indvendinger i telefonen.

– Men jeg har fået øje på en ting, svarer Joona.

Den anden råber et eller andet.

– Jeg gør det på min måde, siger Joona med rolig stemme og afslutter så samtalen.

Han giver Daniella telefonen tilbage og takker med et nik.

– Jeg bliver nødt til at afhøre patienten, forklarer han alvorligt.

– Desværre, siger Erik. – Min vurdering er den samme som doktor Richards’.

– Hvornår kommer han til at kunne tale med mig? spørger Joona.

– Ikke så længe han befinder sig i chok.

– Det vidste jeg du ville svare, siger Joona lavmælt.

– Situationen er stadig meget kritisk, forklarer Daniella. – Lunge-sækken er beskadiget, tyndtarmen og leveren og ...

En mand i en beskidt politiuniform kommer ind. Blikket er uroligt. Joona vinker og går hen og giver ham hånden. Han siger noget med dæmpet stemme, og politimanden stryger sig hen over munden og kigger på lægerne. Kriminalkommissæren gentager over for politimanden at det er i orden, de har brug for at få omstændighederne at vide, det kan være til stor hjælp for dem.

– Jo, altså, siger politimanden og rømmer sig svagt. – Vi får at vide over radioen at en rengøringsmand har fundet en død person på toiletet på idrætspladsen i Tumba. Og vi sidder allerede i bilen på Huddingevägen og skal bare svinge ind på Dalvägen og op mod søen. Janne, min kollega, går ind mens jeg taler med rengøringsmanden. Først troede vi at det drejede sig om en overdosis, men det går hurtigt op for mig at det handler om noget andet. Janne kommer ud fra omklædningsrummet, han er helt hvid i ansigtet og vil ligesom ikke lade mig komme ind. Bare en helvedes masse blod, siger han tre gange, og så sætter han sig ned på trappen og ...

Politimanden tier, sætter sig på en stol og stirrer frem for sig med halvåben mund.

– Vil du fortsætte? spørger Joona.

– Ja ... ambulancen ankommer, den døde bliver identificeret, og jeg får besked på at tale med de pårørende. Vi er lidt underbemandede, så jeg skal gøre det alene. For min chef, hun siger noget i retning af at hun ikke vil sende Janne nogen steder hen i den forfatning, og det kan man jo godt forstå.

Erik ser på uret.

– Du har tid til at lytte til det her, siger Joona til ham med sin rolige finske klang i stemmen.

– Den afdøde, fortsætter politimanden med sænket blik. – Han er lærer på Tumba Gymnasium og bor i det nye rækkehusområde oppe ved åsen. Ingen lukker op. Jeg ringer på flere gange. Altså, jeg ved faktisk ikke hvad der får mig til at gå rundt om bebyggelsen og lyse ind med lommelygten gennem et vindue omme på bagsiden.

Politimanden går i stå igen, munden dirrer, og han giver sig til at kradse med neglen i stolens armlæn.

– Fortsæt, hvis du vil være så venlig, beder Joona.

– Er jeg nødt til det, for jeg ... jeg ...

– Du fandt drengen, moderen og en lille pige på fem år. Drengen var den eneste der stadig var i live.

– Men jeg troede jo først ... jeg ...

Han tier, er kridhvid i ansigtet.

– Tak fordi du kom, Erland, siger Joona.

Politimanden nikker hurtigt og rejser sig, stryger forvirret hånden hen over den beskidte jakke og forlader rummet.

– Alle var stukket med kniv, fortsætter Joona. – Rent og skært vanvid, slemt tilredte, de var blevet sparket, slået, stukket, og den lille pige ... hun var delt i to dele. Underkrop og ben lå i lænestolen foran fjernsynet, og ...

Han tier og iagttager Erik inden han fortsætter:

– Det virker som om gerningsmanden vidste at faderen i familien befandt sig på idrætspladsen, forklarer Joona. – Der havde været fodbold, og han var dommer. Gerningsmanden ventede på at han skulle

blive alene inden han myrdede ham, gik i gang med en partering, en aggressiv partering, og tog derefter videre til rækkehuset for at dræbe de andre.

– Skete det i den rækkefølge? spørger Erik.

– Det er min opfattelse, svarer kommissæren.

Erik mærker at hånden ryster da han stryger sig om munden. Far, mor, søn, datter, tænker han meget langsomt og møder så Joona Linnas blik.

– Gerningsmanden ville udslette en hel familie, konstaterer Erik med svag stemme.

Joona nikker tøvende.

– Det er netop det som ... Der mangler stadig et barn, storesøsteren. En pige på treogtyve år. Vi kan ikke finde hende. Hun er ikke i sin lejlighed i Sundbyberg, ikke hjemme hos kæresten. Vi anser det for muligt at gerningsmanden også er ude efter hende. Det er derfor vi gerne vil afhøre vidnet så hurtigt som overhovedet muligt.

– Jeg går ind og foretager en omhyggelig undersøgelse, siger Erik.

– Tak, nikker Joona.

– Men vi kan ikke sætte patientens liv på spil ved at ...

– Det forstår jeg, afbryder Joona. – Det er bare det at jo længere tid der går før vi får noget at gå efter, jo længere tid har gerningsmanden til at lede efter storesøsteren.

– I burde måske foretage en undersøgelse af gerningsstedet, siger Daniella.

– Den er i fuld gang, svarer han.

– Så tag ud og skynd på dem i stedet.

– Den vil alligevel ikke give noget, siger kommissæren.

– Hvad mener du?

– Vi kommer til at finde sammenblandet dna fra mange hundrede, måske flere tusind personer på de steder.

Erik går tilbage ind til patienten. Han står foran sengen, betragter det blege, sårede ansigt. Det hurtige åndedræt. De stivnede læber. Erik siger hans navn, og noget strammer til over ansigtet, smertefuldt.

– Josef, gentager han lavt. – Jeg hedder Erik Maria Bark, jeg er læge,

og jeg skal undersøge dig. Du må gerne nikke hvis du forstår hvad jeg siger.

Drengen ligger helt stille, den overfladiske vejtrækning får maven til at bevæge sig – alligevel er Erik helt sikker på at drengen forstod hans ord, men at bevidsthedsniveauet derpå faldt, og kontakten blev afbrudt.

Da Erik en halv time senere forlader rummet, kigger både Daniella og kriminalkommissæren på ham.

– Klarer han den? spørger Joonas.

– Det er for tidligt at svare på, men ...

– Drengen er vores eneste vidne, afbryder han. – Nogen har dræbt hans far, mor, lillesøster, og den samme person er med ret stor sandsynlighed lige nu på vej til hans storesøster.

– Vi ved det, siger Daniella. – Men vi synes måske at politiet burde bruge deres tid på at finde hende i stedet for at forstyrre os.

– Vi leder, men det går for langsomt. Vi er nødt til at tale med drengen, for han har formodentlig set gerningsmandens ansigt.

– Det kan tage uger inden det er muligt at afhøre drengen, siger Erik. – Jeg mener, vi kan jo ikke bare ruske liv i ham og fortælle ham at hele hans familie er død.

– Men under hypnose, siger Joonas.

Der bliver stille i rummet. Erik tænker på sneen der faldt over Brunnsviken da han kørte hertil. Hvordan den dalede ned mellem træerne over det mørke vand.

– Nej, hvisker han for sig selv.

– Ville det ikke kunne lade sig gøre med hypnose?

– Det ved jeg ingenting om, svarer Erik.

– Jeg er ret skrap til at huske ansigter, siger Joonas med et stort smil.

– Du er en berømt hypnotisør, du ville ...

– Det var bluff, afbryder Erik.

– Det er ikke hvad jeg tror, siger Joonas. – Og det her er en nødsituation.

Daniella rødmer og smiler ned mod gulvet.

– Jeg kan ikke, siger Erik.

– Nu er det faktisk mig der har ansvaret for patienten, siger Daniella med hævet stemme. – Og jeg er ikke særlig vild med at tillade nogen hypnose.

– Men hvis du nu vurderede at det ikke var farligt for patienten? spørger Joona.

Erik indser at kriminalkommissæren lige fra begyndelsen havde tænkt sig hypnose som en mulig genvej. Han forstår at det aldeles ikke drejer sig om et indfald. Joona Linna har bedt ham om at komme til hospitalet udelukkende for at forsøge at overtale ham til at hypnotisere patienten, og ikke fordi han er ekspert i behandling af akut chok og traumer.

– Jeg har lovet mig selv aldrig at beskæftige mig med hypnose igen, siger Erik.

– Okay, jeg forstår, siger Joona. – Jeg har hørt at du var den bedste, men hvad fanden, jeg er tvunget til at respektere dit valg.

– Jeg er ked af det, siger Erik.

Han ser på patienten gennem vinduet og vender sig så om mod Daniella.

– Har han fået desmopressin?

– Nej, det har jeg faktisk ventet med, svarer hun.

– Hvorfor?

– Risikoen for tromboemboliske komplikationer.

– Jeg har fulgt diskussionen, men jeg tror ikke det er rigtigt, jeg giver min søn desmopressin hele tiden, siger Erik.

Joona rejser sig tungt fra stolen.

– Jeg ville blive glad hvis du kunne anbefale en anden hypnotisør, siger han.

– Vi ved ikke engang om patienten kommer til at genvinde bevidstheden, svarer Daniella.

– Men jeg regner med ...

– Og han skal vel trods alt være ved bevidsthed for at kunne hypnotiseres, afslutter hun og trækker lidt på smilebåndet.

– Han lyttede da Erik talte til ham, siger Joona.

– Det tror jeg ikke, mumler hun.

– Jo, han hørte mig faktisk, siger Erik.

- Vi ville kunne redde hans søster, fortsætter Joona.
- Jeg tager hjem nu, siger Erik lavt. – Giv patienten desmopressin og overvej trykkammer.

Han forlader rummet og tager lægekitlen af mens han går gennem gangen og ind i elevatoren. Flere mennesker bevæger sig i foyeren. Dørene er låst op, og himlen er blevet en smule lysere. Allerede da bilen triller ud fra parkeringspladsen, strækker han hånden ud efter den lille træske han har liggende i handskerummet. Uden at fjerne blikket fra vejen får han skubbet låget med den farvestrålende papegøje og den indfødte op, fanger tre piller og sluger dem i en fart. Han skal have nogle timers søvn nu til morgen inden Benjamin skal vækkes og have sin sprøjte.

Tirsdag morgen den ottende december

KRIMINALKOMMISSÆR Joono Linno bestiller en stor sandwich med parmesan, bresaola og soltørrede tomater på den lille café Il Caffè på Bergsgatan. Det er tidlig morgen, og stedet har netop åbnet: Pigen som tager imod hans bestilling, har endnu ikke nået at pakke brødene ud af poserne.

Efter sent i aftes at have inspiceret gerningsstederne i Tumba, besøgt det overlevende offer på Karolinska Sygehus i Solna og midt om natten talt med de to læger Daniella Richards og Erik Maria Bark, tog han hjem til lejligheden i Fredhäll og sov i tre timer.

Nu venter Joono på sin morgenmad, ser ud på rådhuset gennem det tilduggede vindue og tænker på den underjordiske tunnel som går under parken mellem politiets enorme bygning og rådhuset. Han får sit kreditkort tilbage, låner en overdimensioneret kuglepen på glasdisken, sætter sin underskrift på kvitteringen og forlader caféen.

Regnblandet sne falder med høj hastighed fra himlen da han skyn-der sig op ad Bergsgatan med sin varme sandwichpakke i den ene hånd og sportstasken med floorballstaven i den anden.

Vi skal møde efterforskningsafdelingen i aften – og det kommer til at gøre ondt, tænker Joono. Vi får bank, præcis som de har lovet. Kriminalpolitiets floorballhold taber til nærpolitiet, færdselspolitiet, den maritime og den nationale indsatsstyrke, aktionsstyrken og efterretningstjenesten. Men det giver dem en gyldig grund til at mødes og trøste sig på værtshuset bagefter.

De eneste vi har vundet over, er de gamle fyre fra laboratoriet, tænker Joono.

Han har ingen anelse om at han hverken kommer til at spille floorball eller gå på værtshus denne tirsdag da han haster hen langs politigårdens langside, forbi den store indgang. Han ser at nogen har tegnet

et hagekors på skiltet ind til byrettens lokaler. Med store skridt fortsætter han op mod Kronoberg Arrest og ser den høje port lukke sig lydløst efter en bil. Snefnug smelter på den store rude ind til vagten. Joonas går forbi politiets svømmehal, skrår over græsset mod gavlen på det kæmpestore kompleks. Facaden ligner mørkt kobber, poleret, men under vand, tænker han. Der står ingen cykler i det lange stativ ved retslokalet hvor sigtede fremstilles i retten, flagene hænger våde ned langs de to stænger. Joonas halvløber mellem to metalpiller ind under det høje, matterede glastag og går så ind gennem indgangsdørene til Rigspolitistyrelsen.

I Sverige hører politiet under justitsministeriets ansvarsområde, men ministeriet har ikke beføjelse til at bestemme hvordan loven skal håndhæves. Det er Rigspolitistyrelsen som er den centrale forvaltningsmyndighed. Under Rigspolitistyrelsen hører Rigskriminalpolitiet (Rikskrim), politiets efterretningstjeneste (Säpo), Politiskolen og Statens Kriminaltekniske Laboratorium (SKL).

Rikskrim er Sveriges eneste centrale, operative politienhed med ansvar for at bekæmpe grov kriminalitet på nationalt og internationalt plan. Her har Joonas Linna arbejdet de sidste ni år.

Joonas går ned ad sin gang, tager huen af ved opslagstavlen, lader blikket flyve hen over sedlerne om yoga, en der vil sælge sin campingvogn, information fra fagforbundet OFR/P og ændrede tider i skytteforeningen.

Gulvet, som blev vasket i fredags, er allerede temmelig snavset. Døren ind til Benny Rubin står på klem. Den tresårige mand med gråt overskæg og rynket, solariebrun hud hørte til Palmegruppen i nogle år, men er nu knyttet til arbejdet omkring kommunikationscentralen og overgangen til det nye radiosystem Rakel. Han sidder foran computeren med en cigaret bag øret og skriver med en skræmmende langsomhed.

– Jeg har øjne i nakken, siger han pludselig.

– Det forklarer måske hvorfor du skriver så dårligt, driller Joonas.

Han noterer sig at Bennys seneste fund er en plakat der reklamerer for flyselskabet SAS: En ung, tilpas eksotisk kvinde iført diminutiv bikini står og drikker en frugtdrink med sugerør. Benny blev så provokeret af forbuddet mod kalendere med folde-ud-piger at de fleste troede

han ville sige op. I stedet har han i mange år gennemført en tavs og stædig protest. Den første i hver måned skifter han vægudsmykning. Ingen har sagt at det er forbudt med reklamer for flyselskaber, billeder af skøjteprinsesser med spredte ben, yogainstruktioner eller undertøjsreklamer fra Hennes & Mauritz. Joonas husker en plakat med kortdistanceløberen Gail Devers i stramme shorts og et vovet litografi af kunstneren Egon Schiele som forestillede en rødhåret kvinde der sad og skrævede i et par luftige mamelukker.

Joonas gør holdt for at hilse på sin assistent og kollega Anja Larsson. Hun sidder med halvåben mund foran computeren, og hendes kuglerunde ansigt er så koncentreret at han vælger ikke at forstyrre hende. I stedet fortsætter han til sit kontor, hænger den våde frakke inden for døren, tænder adventsstjernen i vinduet og gennemgår hurtigt indholdet i sit dueslag: en skrivelse om arbejdsmiljøet, et forslag om lavenergi-pærer, en forespørgsel fra anklagemyndigheden og en personaleinvitation til en julefrokost på Skansen.

Joonas forlader sit kontor, går ind i mødelokalet, sætter sig på sin sædvanlige plads, pakker sandwichen ud og begynder at spise.

På den store whiteboardtavle som hænger på langvæggen, står der følgende: påklædning, udstyr til kropsbeskyttelse, våben, tåregas, kommunikationsmidler, køretøjer, øvrige tekniske hjælpemidler, kanaler, stationssignaler, senderrutiner, radiotavshed, koder, kommunikationstest.

Petter Näslund standser ude på gangen, ler fornøjet og læner sig op ad dørkarmen med ryggen til mødelokalet. Petter er en muskuløs og skaldet mand i femogtredivesålderen, vicepolitiinspektør, hvilket gør ham til Joonas nærmeste chef. I flere år har han flirtet med Magdalena Ronander uden at lægge mærke til hendes plagede blik og konstante forsøg på at styre samtalen over i en mere kollegial tone. Magdalena har været vicekriminalkommissær i efterforskningsafdelingen i fire år og stiler efter at afslutte sin juristuddannelse inden hun fylder trediv.

Nu sænker Petter stemmen og udspørger Magdalena om hendes valg af tjenestevåben, og hvor ofte hun skifter pibe fordi rillerne er slidt op. Uden at tage sig af hans platte tvetydigheder fortæller hun at hun er omhyggelig med at føre statistik over affyrede skud.

- Men du kan godt lide grove sager – eller hvad? siger Petter.
 - Nej, jeg skyder faktisk med en Glock 17, svarer hun. – Fordi den kan tage en hel del af forsvarets nimillimeters ammunition.
 - Bruger du ikke tjekkisk ...
 - Jo, men ... men jeg foretrækker m39B.
- De går begge ind i mødelokalet, sætter sig på deres pladser og hilser på Joonaa.
- Og Glocken kan jo fås med rekyldæmper, ved siden af sigtet, fortsætter hun. – Man kan jo næsten ikke mærke rekylvirkningen, og man kommer hurtigere frem til næste skud.
 - Hvad mener mumitrolden? spørger Petter.
- Joonaa smiler mildt, og hans lysegrå øjne bliver fuldkommen isagtigt klare da han svarer med sin syngende finske accent:
- At det ikke har nogen betydning, at det er helt andre ting det kommer an på.
 - Så du behøver altså ikke at kunne skyde, griner Petter.
 - Joonaa er en god skytte, siger Magdalena Ronander.
 - God til alt, sukker Petter.
- Magdalena ignorerer Petter og henvender sig i stedet til Joonaa.
- Den største fordel med den kompenserede Glock er at krudtgasen fra munden ikke kan ses i mørke.
 - Fuldstændig rigtigt, siger Joonaa lavmælt.
- Hun ser glad ud da hun åbner sin sorte lædermappe og giver sig til at bladere mellem sine papirer. Benny kommer ind, sætter sig, ser på alle, slår håndfladen hårdt mod bordpladen og smiler derpå stort da Magdalena Ronander sender ham et irriteret blik.
- Jeg tog sagen ude i Tumba, siger Joonaa.
 - Hvad er det for en sag? spørger Petter.
 - En hel familie er blevet myrdet med kniv, svarer han.
 - Det har ikke noget med os at gøre, siger Petter.
 - Jeg tror det kan dreje sig om en seriemorder eller i det mindste ...
 - Men hold nu op, afbryder Benny, ser Joonaa i øjnene og slår håndfladen mod bordpladen igen.
 - Det var bare et opgør, fortsætter Petter. – Lån, gæld, hasard ...

Han var jo kendt for at spille på Solvalla.

– Ludoman, bekræfter Benny.

– Han lånte penge af lokale kriminelle kredse og kom til at betale prisen for det, siger Petter afsluttende.

Der bliver stille. Joona drikker lidt vand, samler nogle krummer fra sandwichen op og stopper dem i munden.

– Jeg har en fornemmelse med den her sag, siger han dæmpet.

– Så må du bede om forflytning, siger Petter smilende. – Det her er ikke noget for Rikskrim.

– Det tror jeg at det er.

– Du må blive nærbetjent i Tumba hvis du vil have sagen, siger Petter.

– Jeg har tænkt mig at undersøge drabene, fremturer Joona.

– Det er mig der beslutter sådan noget, svarer Petter.

Yngve Svensson kommer ind og sætter sig. Han har tilbagestrøget hår med gelé i, blågrå rande under øjnene, rødlig skægstubbe og er som altid iført et krøllet, sort jakkesæt.

– *Yngwie*, siger Benny glad.

Yngve Svensson er en af landets fremmeste eksperter i organiseret kriminalitet, chef for analyseafdelingen og indgår i enheden for internationalt politisamarbejde.

– Yngve, hvad siger du til Tumba? spørger Petter. – Du har garanteret lige siddet og tjekket oplysningerne?

– Ja, det ser ud til at være en lokal affære, siger han. – Inddriveren opsøger adressen. Faderen burde jo have været hjemme på det her tidspunkt, men han var sprunget til som dommer i en fodboldkamp. Inddriveren er sandsynligvis på både speed og rohypnol, er ude af balance og stresset og bliver provokeret af et eller andet, angriber familien med en Swat-kniv for at finde manden, de fortæller ham sikkert tingene som de er, men han går bananas og dræber dem alle sammen inden han tager videre til idrætspladsen.

Petter smiler spydigt, drikker et par store slurke vand, bøvser ned i hånden, ser på Joona og spørger:

– Hvad siger du til den forklaring?

– Hvis den ikke var helt forkert, så ville den måske være god, svarer Joona.

– Hvad er det der er forkert? spørger Yngve kamplystent.
– Morderen dræbte manden ved fodboldanlægget først, svarer Joonna roligt. – Derefter tog han ud til huset og dræbte resten.
– Og så er der næppe tale om nogen gældsinddrivelse, siger Magdalena Ronander.

- Vi må vel se hvad obduktionen siger, mumler Yngve.
- Den vil sige at jeg har ret, svarer Joonna.
- Idiot, sukker Yngve og lægger to portioner snus op under læben.
- Joonna, du får ikke denne her sag af mig, siger Petter.
- Det kan jeg forstå, sukker han og rejser sig fra bordet.
- Hvor skal du hen – vi sidder midt i et møde, siger Petter.
- Jeg skal snakke med Carlos.
- Ikke om det her.
- Jo, svarer Joonna og forlader lokalet.
- Stands, råber Petter. – Ellers bliver jeg nødt til at ...

Joonna hører ikke hvad han truer med, han lukker bare døren roligt efter sig, fortsætter hen ad gangen, siger hej til Anja, som med et spørgende udtryk møder hans blik hen over computerskærmen.

- Sidder du ikke i møde? spørger hun.
- Jo, svarer han og fortsætter hen til elevatoren.

Rigspolitistyrelsen har sit mødelokale og sine kontorer på femte sal, og der sidder også Carlos Eliasson, chef for Rikskrim. Døren står på klem, men er som sædvanlig mere lukket end åben.

- Kom ind, kom ind, kom ind, siger Carlos.

Da Joonna træder ind, farer der et udtryk af lige dele bekymring og glæde hen over Carlos' ansigt.

– Jeg skal bare lige have fodret mine små, siger han og banker på kanten af akvariet.

Han ser smilende på fiskene, som søger op mod overfladen, og smuldrer så fiskefoder ned i vandet.

- Værsgo, min lille ven, hvisker han.

Carlos udpeger retningen for den mindste paradisk, Nikita, og vender sig derpå om og siger venligt:

- Drabssektionen spurgte om du kunne se på drabet i Dalarna.
- Det opklarer de selv, siger Joonna.

– De lader ikke rigtig til at tro på det – Tommy Kofoed var forbi og aflagde visit ...

– Men under alle omstændigheder har jeg ikke tid, afbryder Joona.

Han sætter sig over for Carlos. Der lugter godt i rummet af læder og træ. Solen falder legende ind via akvariet.

– Jeg vil have sagen i Tumba, siger Joona uden omsvøb.

Det bekymrede udtryk tager et kort øjeblik over i Carlos' rynkede, varme ansigt.

– Petter Näslund ringede til mig for lidt siden, han har ret, det er ikke en sag for Rikskrim, siger han forsigtigt.

– Det tror jeg det er, fastholder Joona stædigt.

– Kun hvis inddrivelsen er kædet sammen med større organiseret kriminalitet, Joona.

– Det var ikke nogen inddrivelse.

– Nej?

– Morderen angreb manden først, slår Joona fast. – Derefter tog han videre til rækkehuset for at fortsætte med familien. Han ville myrde hele familien, han vil finde frem til den voksne datter, og han vil finde frem til drengen, hvis ellers drengen overlever.

Carlos kaster et kort blik på sit akvarium som om han var bange for at fiskene skulle få noget ubehageligt at høre.

– Javel, siger han skeptisk. – Hvor ved du det fra?

– Fordi skridtene i blodet var kortere i huset.

– Hvad mener du?

Joona læner sig frem og siger:

– Der var naturligvis fodaftryk overalt, jeg har ikke målt noget, men jeg opfattede skridtene i omklædningsrummet som ... ja, friskere, og skridtene i huset som mere trætte.

– Nu kommer det, siger Carlos mat. – Nu begynder du igen at complicere tingene.

– Ikke desto mindre har jeg ret, svarer Joona.

Carlos ryster på hovedet:

– Det tror jeg ikke du har denne gang.

– Jo, det har jeg.

Carlos retter blikket mod fiskene og siger:

– Ham der Joonä Linna, han er det stædigste menneske jeg nogensinde har mødt.

– Jamen, hvad sker der hvis man bakker ud når man ved at man har ret?

– Jeg kan ikke tromle hen over Petter og give dig sagen på baggrund af en fornemmelse, erklærer Carlos.

– Jo.

– Alle mener at det drejer sig om inddrivelse af en spillegæld.

– Også du? spørger Joonä.

– Ja, det gør jeg faktisk.

– Sporene var friskere i omklædningsrummet fordi manden blev myrdet først, fremturer Joonä.

– Du giver aldrig op, spørger Carlos. – Vel?

Joonä trækker på skuldrene og smiler.

– Jeg kan lige så godt ringe og høre hvad Retsmedicinsk siger med det samme, mumler Carlos og griber telefonen.

– De vil fortælle dig at jeg har ret, svarer Joonä med nedslået blik.

Joonä Linna ved at han er et stædigt menneske, og han ved at han har brug for sin stædighed for at fortsætte fremad. Måske begyndte det med Joonäs far, Yrjö Linna, der var patruljerende gadebetjent i Märsta politidistrikt. Han befandt sig på Gamla Uppsalavägen et stykke nord for Löwenströmska Sygehus da vagtcentralen modtog et alarmopkald og sendte ham til Hammarbyvägen i Upplands Väsby. En nabo havde ringet til politiet. Sagde at Olssons børn fik bank igen. I 1979 var Sverige det første land i verden som forbød revselse af børn, og Rigspolitistyrelsen havde givet politiet besked på at den nye lov skulle tages alvorligt. Yrjö Linna kørte ind i gården med politibilen og standsede ud for gadedøren. Han ventede på sin kollega, Johnny Andersen. Efter nogle minutter ringede han til kollegaen. Johnny stod i en kø uden for pølseboden Mammäs og sagde at han nok mente at en far en gang imellem måtte have lov til at vise hvem der bestemmer. Yrjö Linna var en ordknap mand. Han vidste at reglementet krævede at de skulle være to ved en indgriben af denne art, men han fremturede ikke. Han sagde ingenting, selvom han var klar over at han havde ret til assistance. Han ville ikke plage, ville ikke

virke fej, og kunne ikke vente. Yrjö Linna tog trappen op til tredje sal og ringede på døren. En pige lukkede op med skræmte øjne. Han bad hende om at blive ude i trappeopgangen, men hun rystede på hovedet og løb ind i lejligheden. Yrjö Linna fulgte efter og kom ind i stuen. Pigen bankede på døren ud til altanen. Yrjö opdagede at der stod en lille dreng derude, uden andet på end en ble. Han så ud til at være omkring to år gammel. Yrjö skyndte sig tværs gennem stuen for at lukke barnet ind, og opdagede derfor den berusede mand for sent. Han sad helt stille i sofaen lige inden for døren, med ansigtet vendt mod altanen. Yrjö var nødt til at bruge begge hænder for at låse op og dreje dørhåndtaget. Det var først da han hørte den klikkende lyd fra haglgeværet, at han stoppede op. Skuddet bragede, en samlet klynge af seksogtredive små blykugler gik direkte ind i hans ryggrad og dræbte ham næsten øjeblikkeligt.

Den elleveårige Joona flyttede sammen med sin mor Ritva fra den lyse lejlighed i centrum af Märsta til mosterens treværelses lejlighed i Fredhäll i Stockholm. Efter at være blevet student fra Kungsholmens Gymnasium søgte han ind på Politiskolen. Han tænker stadig med jævne mellemrum på vennerne i sin gruppe, gåturene hen over de store græsarealer, roen som gik forud for aspiranttiden og de første år som politiassistent. Joona Linna har fået sin del af skrivebordsarbejde, bidraget til ligestillingsplaner og fagligt arbejde, han har stået og om-dirigeret trafik i forbindelse med Stockholm Maraton og ved hund-redvis af trafikuheld, er blevet forlegen når hooligans har chikaneret kvindelige kolleger med rungende sange i tunnelbanevognen: „Hvad gør en kællingstrisser med sin stav – ind og ud, ind og ud!“, han har fundet døde narkomaner med rådnende sår, har talt alvorsord med butikstuve, hjulpet ambulancefolk med fulderikker der kastede op, han har snakket med prostituerede kvinder der rystede af abstinenser, aids og frygt, han har mødt hundredvis af mænd der har mishandlet deres koner og børn, altid efter det samme mønster, berusede, men kontrol-lerede, med radioen skruet op på høj lydstyrke og persiennerne vip-pet ned, han har standset fartsyndere og spritbilister, beslaglagt våben, narko og hjemmebrændt spiritus. Engang da han var sygemeldt med hold i ryggen og var ude at gå en tur for ikke at stivne helt, så han en skinhead tage en muslimsk kvinde på brysterne uden for Klastorps-

skolen. Med smertende ryg var han løbet efter fyren langs vandet, gennem hele parken, forbi Smedsudden, op på Västerbron, over vandet og Långholmen til Södermalm for så omsider at slå en klo i ham ved trafiklyset på Högalidsgatan.

Uden nogen egentlig trang til at gøre karriere er Joona Linna steget i graderne. Han holder af krævende opgaver, og han giver aldrig op. Han har krone og to egeløvsgaloner på sin gradsbetegnelse, men mangler firkantsnor for særligt ansvarsområde. Han er ganske enkelt uinteresseret i enhver form for lederstilling og vægrer sig ved at indgå i Rigsdrabssektionen.

Nu sidder Jonna Linna denne decembermorgen på Rikskrimchefens kontor. Han mærker endnu ikke nogen træthed efter den lange nat i Tumba og på Karolinska Sygehus mens han lytter til Carlos Eliasson som taler med stedfortrædende chefobducent på den retsmedicinske afdeling i Stockholm, professor Nils „Nålen“ Åhlén.

– Nej, jeg har kun brug for at vide hvilket af dem der er det første gerningssted, siger Carlos og lytter et øjeblik. – Det forstår jeg, det forstår ... men din foreløbige vurdering, hvordan ser den ud?

Joona læner sig bagover mod ryglænet, klør sig i det lyse, pjukskede hår og ser hvordan chefens ansigt bliver rødere og rødere mens han lytter til Nålens monotone stemme. Til sidst nikker han bare i stedet for at svare og lægger på uden at sige farvel.

– De ... de ...

– De har konstateret at faderen blev dræbt først, fuldfører Joona.

Carlos nikker.

– Hvad var det jeg sagde, siger Joona smilende.

Carlos slår blikket ned og rømmer sig.

– Okay, du er leder af den indledende efterforskning, siger han. – Sagen i Tumba er din.

– Om lidt, svarer Joona alvorligt.

– Om lidt?

– Først vil jeg gerne høre en ting. Hvem var det der havde ret? Hvem havde ret, du eller jeg?

– Du, råber Carlos. – For guds skyld, Joona, hvad er der med dig? Du havde som sædvanlig ret!

Joona skjuler smilet med hånden da han rejser sig.

– Nu må jeg afhøre mit vidne inden det er for sent.

– Vil du afhøre drengen? spørger Carlos.

– Ja.

– Har du talt med anklageren?

– Jeg har ikke tænkt mig at aflevere den indledende efterforskning uden at have en mistænkt, siger Joona.

– Nej, det var heller ikke det jeg mente, siger Carlos. – Jeg tror bare det er godt at have anklageren med på vognen hvis du skal snakke med en så tilskadekommen dreng.

– Okay, du er som sædvanlig klog – jeg ringer til Jens, siger Joona og går.

Tirsdag formiddag den ottende december

EFTER SAMTALEN MED Rikskrimchefen sætter Joon Linna sig ind i sin bil for at køre den korte strækning til Stockholms retsmedicinske afdeling på Karolinska Institutets område. Han drejer tændingsnøglen, sætter i første gear og triller forsigtigt ud fra parkeringspladsen.

Inden han ringer til chefanklager Jens Svanehjälms, må han tænke det igennem som han indtil nu har fået at vide om sagen i Tumba. Mappen hvor han har samlet sine notater fra den indledende efterforskning, ligger på passagersædet. Han kører mod Sankt Eriksplan og forsøger at huske hvad han allerede har rapporteret til anklagemyndigheden om den indledende undersøgelse af gerningsstedet, og hvad notaterne fra nattens samtale med Socialvagten indeholdt.

Joon kører over broen, ser Karlbergs blege slot på venstre hånd og rekapitulerer hvad de to læger påtalte som risikabelt ved at afhøre en så svært tilskadekommet patient, og beslutter sig for at gennemgå de seneste tolv timer endnu en gang.

Karim Muhammed kom til Sverige som flygtning fra Iran. Han var journalist og blev fængslet da Ruhollah Khomeini vendte tilbage til landet. Efter otte år i fængsel lykkedes det ham at flygte over grænsen til Tyrkiet og videre til Tyskland og Trelleborg. Karim Muhammed har i snart to år været ansat af Jasmin Jabir, som ejer rengøringsfirmaet Johanssons Hjemmeservice med postadresse på Alice Tegnér's Väg 9 i Tullinge. Firmaet har af Botkyrka Kommune fået til opgave at varetage rengøringen på Tullingebergsskolen, Vistaskolen, Broängsskolen, Storröretsbadet, Tumba Gymnasium, Tumba Idrætsanlæg samt omklædningsrummene ved Rödastuhage Idrætsplads.

Karim Muhammed ankom til Rödastuhage Idrætsplads klokken 20:50 i går, mandag den syvende december. Det var hans sidste op-

gave denne aften. Han stillede sin VW-varevogn på parkeringspladsen ikke langt fra en rød Toyota. Projektørerne på de høje lysmaster rundt om fodboldbanen var slukkede, men lyset brændte fortsat i omklædningsrummet. Han åbnede varevognens bagdøre og fældede rampen ned, klatrede op og løsnede spændremmene på den mindste rengøringsvogn.

Da han nåede hen til den lave træbygning og forsøgte at dreje nøglen om i låsen i døren ind til herrernes omklædningsrum, fandt han ud af at den var ulåst. Han bankede på, fik ikke noget svar og lukkede op. Først da han havde fået døren til at stå åben ved hjælp af en plastickile, opdagede han blodet på gulvet. Han gik ind, fik øje på den døde mand, vendte tilbage til sin bil og slog alarm.

Vagtcentralen kom i kontakt med en patruljevogn på Huddingevägen ikke langt fra Tumba pendlerstation. De to politiassistenter Jan Eriksson og Erland Björkander blev sendt til idrætspladsen.

Mens Erland Björkander optog Karim Muhammeds forklaring, gik Jan Eriksson ind i omklædningsrummet. Eriksson syntes at han hørte lyde fra ofret, troede at han stadig levede og styrtede derfor hen til ham. Da politiassistenten vendte manden om, forstod han at det var umuligt. Liget var meget slemt tilredt, højre arm manglede, og brystet var så sønderflænset at det lignede en skål fuld af blodigt søle. Ambulancen ankom og straks derefter vicepolitikommisær Lillemor Blom. Ofret blev uden problemer identificeret som Anders Ek, lærer i kemi og fysik på Tumba Gymnasium, gift med Katja Ek, bibliotekar på Huddinge Hovedbibliotek. De boede i et rækkehus på Gärdesvägen 8 med to hjemmeboende børn, Lisa og Josef.

Eftersom klokken var så mange, gav vicepolitikommisær Lillemor Blom politiassistent Erland Björkander besked på at tale med ofrets familie mens hun selv tog imod Jan Erikssons rapport og foretog en forskriftsmæssig afspærring af gerningsstedet.

Erland Björkander nåede frem til rækkehuset i Tumba, parkerede og ringede på døren. Da ingen åbnede, gik han rundt om bebyggelsen til bagsiden, tændte lommelygten og lyste ind. Det første han så, var en stor blodpøl på væg til væg-tæppet i soveværelset, lange blodstriber, som om nogen var blevet slæbt gennem døren, og et par børnebriller

ved tærsklen. Uden at anmode om forstærkning skaffede Erland Björkander sig adgang til huset via terrassedøren og gik ind med trukket våben. Han gennemsøgte rummene, fandt de tre ofre, anmodede om at der omgående blev sendt politi og ambulance til stedet og lagde slet ikke mærke til at drengen stadig var i live. Erland Björkander kom ved en fejl til at foretage sit opkald på en kanal der omfattede hele stockholmsområdet.

Klokken var 22:10 da Joonas Linna sad i sin bil på Drottningholmvägen og hørte det forfærdede opkald. En politiassistent ved navn Erland Björkander skreg at børnene var blevet slået, at han var alene i huset, at moderen var død, at alle var døde. Et lille øjeblik efter befandt han sig uden for huset og var betydeligt mere behersket da han fortalte at vicepolitikommisær Lillemor Blom havde sendt ham alene til adressen på Gärdesvägen. Björkander tav brat, mumlede at det var en forkert kanal, og så forsvandt han.

Der blev stille i Joonas Linnas bil. Vinduesviskerne tørrede vanddråber væk fra forruden. Mens han langsomt kørte forbi Kristineberg, tænkte han på sin far der ikke havde fået nogen assistance.

Joonas holdt ind til siden ved Stefanskolen, irriteret over manglen på ledelse ude i Tumba. Ingen betjent skal være nødt til at udføre en opgave af den her slags på egen hånd. Joonas sukkede, greb telefonen og bad om at blive stillet om til Lillemor Blom.

Lillemor Blom gik på Politiskolen samtidig med Joonas. Efter aspiranttiden giftede hun sig med en kollega fra efterforskningsafdelingen ved navn Jerker Lindkvist. To år efter fik de en søn som de gav navnet Dante. Jerker tog aldrig sin del af den lovfæstede, betalte forældreorlov. Hans valg blev et økonomisk tab for familien og betød et afbræk i Lillemors karriere. Jerker forlod hende til fordel for en yngre kollega som netop havde afsluttet sin uddannelse, og Joonas har hørt at han ikke engang er sammen med sin søn hver anden weekend.

Joonas præsenterede sig kort da Lillemor svarede. Han fik hurtigt høflighedsfraserne overstået og forklarede så hvad han havde hørt i radioen.

– Vi mangler folk, Joonas, forklarede hun. – Og jeg vurderede faktisk ...

– Det er ligegyldigt, afbrød han. – Din vurdering var ad helvede til.

– Du vil ikke lytte, sagde hun.

– Jo, men ...

– Jamen, så gør det!

– Ikke engang Jerker må du sende alene ud til et gerningssted, fortsatte Joona.

– Er du færdig?

Efter en kort stilhed forklarede Lillemor Blom at kriminalassistent Erland Björkander kun havde fået til opgave at underrette familien om dens tab, og at han helt på eget initiativ var trængt ind gennem døren på bagsiden af rækkehuset. Joona sagde at hun havde gjort det rigtige, undskyldte flere gange og spurgte så, mest af høflighed, hvad det var der var sket ude i Tumba.

Lillemor beskrev hvad kriminalassistent Erland Björkander havde rapporteret om knivene og bestikket som lå i blodet på køkkengulvet, pigens briller, blodsporene, håndaftrykene og ligene og kropsdelenes placering i hjemmet. Hun fortalte så at Anders Ek, som hun antog var det sidste offer, var kendt af de sociale myndigheder for sin ludomani. Han havde gennemgået en gældssanering, men samtidig lånt penge af nogle svært kriminelle personer i kommunen. Nu havde en inddriver overfaldet hans familie for at få fat på ham. Lillemor beskrev Anders Eks lig i omklædningsrummet og den påbegyndte partering, at man havde fundet jagtkniven og en afskåret arm i bruserummet. Hun beskrev hvad hun vidste om familien i huset, og at sønnen var blevet bragt til Huddinge Sygehus. Hun vendte flere gange tilbage til at de havde personalemangel, at undersøgelsen af gerningsstedet måtte vente.

– Jeg kommer forbi, sagde Joona.

– Hvorfor det? spurgte hun overrasket.

– Jeg vil gerne se det her.

– Nu?

– Ja, tak, svarede han.

– Hyggeligt, sagde hun på en måde der fik ham til at tro at hun mente det.

Joona havde ikke umiddelbart forstået hvad det var der havde fanget hans interesse. Det handlede ikke i første række om forbrydelsens alvorlige karakter, men om noget der ikke stemte i mødet mellem den information han havde fået, og de konklusioner der var blevet draget.

Først efter at have besøgt de to gerningssteder, omklædningsrummet ved Rödsthage Idrætsplads og rækkehuset på Gärdesvägen 8 i Tumba, var han sikker på at den fornemmelse han havde fået, også kunne kædes sammen med konkrete observationer. Det drejede sig naturligvis ikke om beviser, men iagttagelserne var alligevel så tilpas markante at han ikke kunne give slip. Han var overbevist om at faderen var blevet dræbt før resten af familien var blevet angrebet. For det første havde fodsporene på gulvet i omklædningsrummet virket mere kraftfulde, mere energiske sammenlignet med fodsporene i rækkehuset, og for det andet havde spidsen været knækket på den jagtkniv som lå i bruserummet ved idrætspladsen, hvilket kunne forklare bestykket på gulvet i rækkehusets køkken: Gerningsmanden havde ganske enkelt ledt efter et nyt våben.

Joona havde anbefalet at en læge fra Huddinge Sygehus skulle hjælpe til som sagkyndig mens man ventede på retslæge og teknikere fra Statens Kriminaltekniske Laboratorium. De foretog en indledende undersøgelse af gerningsstedet i rækkehuset, og derefter talte Joona med Retsmedicinsk Institut og anmodede om en udvidet retsmedicinsk obduktion.

Lillemor Blom stod og røg ved et elskab ved siden af en lygtepæl da Joona kom ud fra rækkehuset. Han følte sig mere rystet end han havde gjort længe. Den groveste vold var blevet rettet mod den lille pige.

En kriminaltekniker var allerede på vej. Joona skrævede over de skælvende, blåhvide plasticbånd som afspærrede området, og fortsatte hen til Lillemor.

Det havde været mørkt og blæsende. Tørre, spredte snefnug prikkede dem nu og da i ansigtet. Lillemor var køn på en slidt måde, hendes ansigt var fuldt af træthedsrynker, og hun sminkede sig både kraftigt og sjusket. Men Joona havde altid syntes at hun var smuk med sin lige næse, høje kindben og skrå øjne.

– Har I indledt en efterforskning? spurgte han.

Hun rystede på hovedet og pustede røg ud.

– Jeg gør det, sagde han.

– Så tager jeg hjem og går i seng.

– Det lyder dejligt, smilede han.

– Tag med, spøjte hun.

– Jeg må se om det er muligt at tale med drengen.

– Det er rigtigt, jeg gjorde noget, ringede til SKL i Linköping, bare for at sørge for at de kom i kontakt med Huddinge Sygehus.

– Skidegodt, sagde Joonas.

Lillemor lod cigarettens gløde falde til jorden og tværede gløden ud med foden.

– Hvad har Rikskrim egentlig med den her sag at gøre? spurgte hun og så over mod sin bil.

– Det må tiden vise, mumlede Joonas.

Årsagerne til drabene hang ikke sammen med et forsøg på at inddrive spillegæld, tænkte han atter. Tingene passede ganske enkelt ikke sammen. Nogen ville udrydde en hel familie, men kræfterne og motiverne bag denne vilje var endnu skjulte.

Da Joonas havde sat sig ind i bilen igen, ringede han til Huddinge Sygehus, fik at vide at patienten var blevet overført til neurokirurgisk afdeling på Karolinska Sygehus i Solna. De sagde at hans tilstand var blevet forværret en time efter at kriminalteknikerne fra Linköping havde sørget for at en læge sikrede sig biologisk materiale fra ham.

Det var midt om natten da Joonas begyndte at køre tilbage til Stockholm. På Södertäljevägen ringede han til Socialvagten for at indlede et samarbejde omkring de planlagte afhøringer inden for rammerne af den indledende efterforskning. Han blev stillet om til en vagthavende bisidder ved navn Susanne Granat, fortalte om de specielle omstændigheder og bad om lov til at vende tilbage når han havde skaffet sig klarhed over hvor stabil patientens tilstand var.

Joonas befandt sig på neurokirurgisk intensiv afdeling på Karolinska Sygehus i Solna klokken 02:05 og fik mulighed for at tale med den ansvarshavende læge, Daniella Richards, et kvarter senere. Hun forklarede at hendes vurdering var at drengen ikke ville kunne afhøres i flere uger, hvis han overhovedet overlevede sine skader.

- Han er gået i cirkulatorisk chok, sagde hun.
- Hvad betyder det nærmere bestemt?
- Han har lidt et stort blodtab, hjertet forsøger at kompensere og begynder at løbe løbsk ...
- Har I fået standset blødningerne?
- Det tror jeg, det håber jeg, og vi tilfører hele tiden blod, men iltmanglen i kroppen har bevirket at affaldsstofferne fra stofskiftet ikke kan transporteres væk, blodet bliver mere og mere surt og kan skade hjertet, lungerne, leveren, nyrerne.
- Er han ved bevidsthed?
- Nej.
- Hvis jeg skal snakke med ham, spurgte Joona. – Er det muligt at gøre noget?
- Den eneste som muligvis ville kunne fremskynde en bedring af drengens tilstand, er Erik Maria Bark.
- Hypnotisøren? spurgte Joona.
- Hun smilede stort og fik røde kinder.
- Kald ham ikke det hvis du gerne vil have hans hjælp, sagde hun så. – Han er vores førende ekspert i chok- og traumebehandling.
- Har du noget imod at jeg beder ham om at komme?
- Tværtimod, jeg har selv tænkt på det samme, sagde hun.
- Joona ledte efter telefonen i lommerne, forstod at han havde glemt den i bilen og bad om at måtte låne Daniella Richards' telefon. Efter at have sat Erik Maria Bark ind i sagen ringede han Susanne Granat fra Socialvagten op igen og forklarede at han håbede at kunne komme til at tale med Josef Ek snart. Susanne Granat fortalte derpå at familien stod i deres register, at faderen var ludoman, og at de havde haft en vis kontakt med datteren for tre år siden.
- Med datteren? spurgte Joona skeptisk.
- Den ældste datter, Evelyn, forklarede Susanne.